

THE SUN AND THE STAR

ดาราลับฝันตะวันพวง

การผจญภัยครั้งใหม่จากจักรวาล 'เพอร์ซิย์ แจ็กสัน'

RICK RIORDAN

MARK OSHIRO

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์

|

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

สำหรับคนธรรมดา 'มนุษย์กึ่งเทพ' อาจจะฟังดูเป็นอะไรที่พิเศษ ก็เพราะเป็นลูกของมนุษย์กับเทพเจ้าเชยวนะ! บางคนก็มีพลังยิ่งใหญ่ถึงขั้นกู้โลกได้! แต่เอาเข้าจริงแล้ว แพนๆ ของจักรวาลเพอร์ซี แจ็กสันคงเข้าใจกันดี...ว่าชีวิตของเหล่านมนุษย์กึ่งเทพนั้นไม่เคยง่ายเลย

และท่ามกลางมนุษย์กึ่งเทพผู้มีชีวิตยากลำบาก ถ้าถามหาคนที่เย็นหนึ่งมาตลอด ก็เห็นจะไม่พ้น 'นิโค ดี แองเจโล' ผู้สูญเสียทั้งแม่และพี่สาว ถูกคิดปิดบับให้ต้องเปิดเผยเพศวิถีโดยไม่เต็มใจ ต่อมาก็ยังต้องสูญเสียเพื่อนรักที่ยอมรับในตัวตนของตนอย่างเจสันไปอีก โชคดีหน่อยที่อย่างน้อยเขาก็ยังมี 'วิล โซเลส' แฟนหนุ่มผู้เป็นบุตรแห่งอะพอลโลคอยเยียวยาใจอยู่เสมอไม่ห่าง ทว่าในช่วงเวลาที่น่าจะได้อยู่อย่างสงบสุขแล้ว นิโคกลับได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือดังมาจากทาร์ทารัส นรกใต้พิภพที่ลึกที่สุด เขาเชื่อว่ำนั่นคือเสียงของ 'บ๊อบ' เพื่อนผู้ถูกทิ้งไว้ในโลกเบื้องล่าง นิโคจึงตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะจับมือวิลเดินทางลงไปทาร์ทารัสอีกครั้งเพื่อช่วยบ๊อบกลับออกมา แม้ว่าการทำภารกิจนี้จะทำให้เขาต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่กลัวแสนกลัวก็ตาม

นี่ก็คือการผจญภัยครั้งใหม่ในจักรวาลเพอร์ซี แจ็กสัน จากปลายปากกาของริก โรออร์เดน พิเศษยิ่งกว่าเดิมคือคราวนี้นักกำลังกับมาร์ก โอทีโระ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวของความรักอันลึกซึ้ง การเรียนรู้ การเปลี่ยนแปลง และการยอมรับในทุกแง่มุมของกันและกันของนิโคกับวิล

รับรองเลยว่าทุกท่านจะได้ยิ้ม หัวเราะ น้ำตาซึม และเหนือสิ่งอื่นใดคือภาคภูมิใจในการเติบโตของทั้งคู่อย่างถึงที่สุดแน่นอน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

ริก ไรออร์แดน (Rick Riordan)

นักเล่าเรื่องเทวดาตำนานและปรกรณ์โบราณ เกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1964 ที่ซานอันโตนิโอ รัฐเท็กซัส ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บอสตันกับภรรยาและลูกชายอีกสองคน ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน เขาเป็นครูสอนหนังสือในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งที่โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลนับเนื่องเป็นเวลาถึงสิบห้าปีด้วยกัน

ในสายงานนักเขียน ริก ไรออร์แดนได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ผลงานซึ่งจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขาคือ Percy Jackson and the Olympians ตามมาด้วยภาคต่อในชื่อ The Heroes of Olympus และ The Trials of Apollo นอกจากนี้ยังมี The Kane Chronicles ที่ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับเทพอียิปต์และวรรณกรรมชุด Magnus Chase and the Gods of Asgard ซึ่งว่าด้วยปรกรณ์นอร์ส

ทุกวันนี้ริก ไรออร์แดนยังคงพร้อมส่งตัวละครของเขาไปสู่การผจญภัยครั้งใหม่อยู่เสมอ ขณะเดียวกันก็ร่วมมือกับ Disney-Hyperion ก่อตั้งสำนักพิมพ์ย่อย Rick Riordan Presents ทำการคัดเลือกผลงานของนักเขียนหน้าใหม่มาตีพิมพ์ โดยเฉพาะเรื่องราวของเทพปรกรณ์ในวัฒนธรรมอื่นๆ บนโลกที่ยังรอคอยการเล่าขานอยู่

ประวัตินักเขียน

มาร์ก โอชิโระ (Mark Oshiro)

นักเขียนเครือข่ายอิสระชาวอเมริกันผู้ใช้สรรพนาม 'เขา' แบบเป็นกลางทางเพศ (they/them) บิดามารดานุญธรรมเป็นชาวฮาวายเชื้อสายญี่ปุ่น จึงเป็นที่มาของนามสกุลของเขา ปัจจุบันมาร์ก โอชิโระอาศัยอยู่ที่เมืองแอตแลนตา รัฐจอร์เจีย เป็นส่วนใหญ่

ผลงานโดดเด่นระดับได้รับรางวัลของมาร์ก โอชิโระ คือวรรณกรรมเยาวชนแนว Young adult เรื่อง Anger is a Gift ซึ่งเล่าเรื่องราวของคนชายขอบ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเพศหลากหลาย คนผิวดำ คนละติน ชาวมุสลิม ผู้ลักลอบเข้าเมืองทำให้ไม่มีเอกสารยืนยันตัวตน เรื่อยไปจนถึงคนพิการ เขายังมีผลงานอีกหลายเล่มทั้งแนวเดียวกันนี้และวรรณกรรมเยาวชนแนว Middle grade

ในเวลาที่ไม่ได้ทำงานเขียน มาร์ก โอชิโระจะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมขับเคลื่อนสังคมทั้งทางออนไลน์และการลงพื้นที่จริง ในขณะเดียวกันก็พร้อมจะผูกมิตรกับสุนัขทุกตัวบนโลก

แค่เหล่านีโค เหล่าวิล เหล่าไฟเพอร์ และทุกคนที่อยู่ระหว่างนั้น...
เล่มนี้เป็นของพวกเขาเธอ

ขอจงเปล่งประกายสดใสไม่ต่างจากดวงตะวันและหมู่ดาว

"นิโค ดี แองเจโล เล่าเรื่องให้เราฟังหน่อยสิ"

ประโยคนั้นทำให้นิโคระวังตัวมากขึ้นไปอีก เล่าเรื่องเหรอ เรื่องอะไรก็ได้
อย่างนั้นเหรอ ดูจะง่ายไปหน่อยนะถ้าเทียบกับทั้งหมดที่พวกเขาเพิ่งผ่านมา

ถ้าเทียบกับความทรمانทั้งหลายที่เจอมา

นิโคเหลือบไปมองหน้าวิลเร็วๆ แฟนของเขาเพียงเลิควัดถามกลับ
เจ้าตัวดูเหนื่อย เหนื่อยเกินไป! แถมผ้าพันแผลของอีกฝ่ายก็ยัง...

นิโคมวนท้อง แถมผ้าก็อชนั้นซับเลือดจนชุ่มอีกแล้ว

เขาหันกลับไปมองกอรี่รา "จะให้เล่าเรื่องอะไร" เขาถาม

นิมฟ์ตนนั้นจ้องหน้านิโคก่อนจะหันไปจ้องวิลบ้าง นี่นางจะดั่งสายใย
วิญญาณไปจากพวกเขาอีกทีเปล่า

นิโคสัมผัสได้ว่ามีอะไรมาระที่ข้อนิ้ว เขาเหลือบมองลงไปแล้วก็
เห็นว่าวิลพยายามสะกดจะจับมืออยู่ นิโคจึงหยายมือแบร็บให้วิลสอดนิ้ว
เข้าประสานกัน

นิโคใจแป้ว มือของวิลอ่อนแรงเหลือเกิน

นิโคต้องทำ เขาจำเป็นต้องสานเรื่องที่เริ่มมาแล้วให้จบ

เสียงกระซิบแผ่วเพรียกชื่อของเขาต่อ

8 ดาราหลับฝันวันผจญ

แล้วกอรจี่รักก็เรียก้าอีกครั้ง

"เราอยากฟังเรื่องของเจ้าสองคน" นางสั่ง

ดาราหลับ

บทที่ 1

นิโคกำลังต้องตัดสินใจครั้งเลวร้ายที่สุดในชีวิต แต่มันเขาแน่ใจเลยว่างานนี้ต้องละเอียด

"ฉันไม่ไหวนะ" เขาบอกวิล ไทเลซ บุตรชายแสนงามอร่ามแต่แห่งอะพอลโลที่ยืนอยู่ตรงข้ามกับเขา แต่สายตาของนิโคกลับเล็งเบนไปมองออสติน เลค พี่น้องร่วมพ่อคนหนึ่งของวิลแทน เพราะนายคนนี้เดินกลับไปที่กลับมาอยู่ข้างหลังวิล นั่นยังทำให้นิโคกังวลตามไปด้วย

"หยุดเดินไปเดินมาเสียที่ ออสติน" นิโคบอก "นายทำฉันคิดอะไรไม่ออก"

"โทษทีพวก" ออสตินตอบ "แต่งานนี้เครียดเป็นบ้า"

"นายต้องเลือก" วิลพูดกับนิโค "นั่นคือกฎ"

นิโคขมวดคิ้ว "ฉันคือบุตรแห่งฮาเดส ปกติกฎใช้กับฉันไม่ได้"

"แต่นายยอมรับกฎพวกนี้ไปแล้ว" เคย์ล่า โนวอลล์ ลูกอะพอลโลอีกคนเถียงก่อนจะคลั่งอัมมรสเตอร์ที่อยู่ในปาก "นายเป็นมนุษย์กึ่งเทพไร้เกียรติสักจะเหวอ นิโค ดี แองเจโล"

ออสตินก็ยังเดินกลับไปที่กลับมาไม่หยุด "เอาจริงๆ นะ ฉันว่างานนี้ไม่จำเป็นต้องใช้เกียรติอะไรเลย"

"เจียบไปเลย!" นิโคตอบหัวนพลางยกมือเสยผม แล้วถ้าเขาคิดผิดละ วิล

จะผิดหวังในตัวเขาหรือเปล่า

แต่เมื่อหันไปมองหน้าวิล นิโคเห็นแต่สีหน้าคาดหวังรอคอย แบบที่ดีด้วยนะ วิลพร้อมจะรับอะไรก็ตามที่เขาพูดออกมา และไม่ว่าเรื่องนี้จะจบอย่างไร วิลก็จะยังมองว่าเขามีคุณค่าเหมือนเดิม

เราทำบุญอะไรมาจนถึงได้คู่ควรกับคนคนนี้ นิโคนึกสงสัยขึ้นมาในใจ เขาถามตัวเองด้วยคำถามนั้นบ่อยเลยแหละ

"โอเค ตัดสินใจละ" นิโคพูด

"ตื่นตื่นจะระเบิด" ออสตินตอบ

"โลกจะแตกแล้วไหม" เคย์ล่าพูด ตอนนั้นเธอเอาอ้อมยิ้มออกมาถือ ตาเป็นประกายด้วยความหวังใจ "แบบรอบนี้อาจจะแตกจริง?"

"จ้ะ" นิโคพูดต่อ "ถ้าฉันจะต้องเลือก..."

"แล้ว?" วิลจี้ "นายเลือก...?"

นิโคหายใจเข้าลึก

"ดาร์ริ เวเดอร์"

วิลกับเคย์ล่าตรงฮือ แต่ออสตินกลับดีใจจนทำหน้าอย่างกับนิโคเพิ่งซื้อรถเฟอร์รารีให้เป็นของขวัญวันเกิด

"เฉียบ!" ออสตินตะโกน "ตอบแบบนี้เฉียบที่สุดเลย!"

"แย่งจะตายเหอะคำตอบนั้นนะ!" เคย์ล่าว่า "ทำไมถึงเลือกเวเดอร์ทั้งที่มีไคโล เบนอยู่แท้ๆ"

"นึกว่าจะเลือกตัวเจาะลึกกว่านี้นะเนี่ย" วิลพูดลอยๆ "อย่างนายพลกรีเวียสหรือโดรเดน วอสจี้"

"เดี๋ยวนะ" นิโคต่อ "ฉันเพิ่งดูหนังทุกภาคจบเมื่อวาน จังหวะนี้ยังจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าในไตรภาคแรกมันเกิดอะไรขึ้นบ้าง" เขาชะงัก "ชื่อพวกนั้นเป็นตัวละครในสตาร์วอร์สจริงปะเนี่ย หรือนายอำฉัน?"

"อย่าดึงความสนใจจากเรื่องจริง นิโค" เคย์ล่าขัด "ดาร์ริ เวเดอร์เนี่ยนะ ถ้าให้เลือกนายจะไปเดทกับดาร์ริ เวเดอร์เนี่ยนะ" เธอเคี้ยวอมยิ้มกว้าง "หมดสิ้นกันแล้วความสุขในชีวิตฉัน นิโค ไม่เหลือเลย"

"ฉันก็ยินดีต้อนรับผู้โลกของฉันนะ" นิโคลัส เขาแอบเห็นวิลนินหัว...
ถึงจะขมวดคิ้วแค่นี้แต่เขาก็ยังเห็นทันอยู่ดี

"ตรงนี้เป็นที่ปลอดภัย" ออสตินตอบ "ไม่ว่าจะตอบอะไรก็ห้ามตัดสินกัน
ลืมหืมแล้วเหวอ"

"ขอถอนคำพูด" เคย์ล่าตอกกลับ "ตรงนี้เป็นที่ซึ่งทุกคนจะตัดสินกันละ"

"นายไม่พูดอะไรหน่อยเหวอ วิล" นิโคลัสถาม "โดยเฉพาะเมื่อนายเป็นแฟน
สตาร์วอร์สแบบดังที่สุดในกลุ่มนี้"

"ฉันกำลังวิเคราะห์เหตุผลที่ทำให้นายตอบอย่างนั้น" วิลตอบ "นาย
อาจคิดไม่ผิดก็ได้"

"เขาทรงพลังเป็นที่หนึ่ง" นิโคลัสพูด

"แล้วก็เด็ดขาด" วิลเสริม "เขาจะรู้เลยล่ะว่าจะพานายไปเดทที่ไหน
เรื่องนั้นไม่ต้องมาเถียงกัน"

"เวลากินอะไรเขาจะถอดหน้ากากออกใหม่" เคย์ล่าถาม

นิโคลัสมือขึ้นมากุมอก "นิภาพดาร์ธ เวเดอร์ถอดหน้ากากตอนกินมื่อค่ำ
ก่อนจะมองข้ามโต๊ะมาจ้องตาเธอด้วยความโหยหาสิ นั่นแหละโรแมนติก
ของจริง"

วิลหัวเราะลั่น ก่อนจะยิ้มเจิดจ้าแบบที่เขาชอบทำ

ทำไมนะ ทำไมกัน ทำไมแค่การทำให้วิลหัวเราะได้ถึงรู้สึกเป็นชัยชนะ
อันยิ่งใหญ่ขนาดนี้ ในชีวิตช่วงใหญ่ๆ ที่ผ่านมานิโคลัสคิดว่าตัวเองไม่มีหัวใจ
ด้วยซ้ำ เพราะถึงอย่างไรเขาก็คือบุตรแห่งฮาเดส คนอย่างเขาไม่มีวันได้พบรัก
หรอก แต่แล้วเขาก็ได้พบ...วิล วิลผู้ละลายความเป็นชาของนิโคลัสได้ด้วย
รอยยิ้ม ใครๆ ก็เดาได้ว่าวิลเกิดมาจากเทพองค์ใด อีกฝ่ายแผ่พลังงานสดใ
สเจิดจ้าออกมาเสียขนาดนั้น บางทีก็ถึงขั้นเปล่งแสงออกมาได้จริงๆ อย่างที่
ทุกคนได้เจอในถ้ำทรอโกลโดต์เมื่อต้นปีที่ผ่านมานี้ วิลเนี่ยบุตรแห่งอะพอลโล
ของแท้แน่นอนเลย

ไอ้ที่พวกกันนำข้าวตรงข้ามมักจะดึงดูดกันอาจเป็นเรื่องจริงซะมั้ง เพราะนิโคล
ไม่รู้จักใครในโลกที่จะมีทุกอย่างตรงกันข้ามกับตัวเขาขนาดนี้ แต่ถึงอย่างนั้น

นี่ก็ใกล้จะครบหนึ่งปีแล้ว หนึ่งปีที่พวกเขาคบกันมา นิโคมีแฟนจริงๆ กับเขาแล้ว

เขายังไม่แน่ใจเลยว่าตัวเองเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง

มนุษย์กึ่งเทพทั้งสี่เดินตัดค่ายฮาล์ฟบลัดไปด้วยกันต่อ เวลาที่ไม่มีใครจุดไฟเอาไว้ในแอมฟิเธียเตอร์ แต่ไม่แน่ เพราะช่วงนี้อากาศแถวลองไอส์แลนด์ก็เริ่มเย็นแล้ว คืนนี้โคกับวิลอาจจุดไฟสักหน่อยก็ได้ วันนี้ไม่มีชาวค่ายคนไหนวิ่งโร่ไปที่คลังแสงหรือโรงตีเหล็ก ไม่มีใครไปเยือนถ้ำแห่งเทพพยากรณ์ ตอนนี้น้ำบ้านพักทุกหลังไม่มีใครอยู่ (เว้นแต่บ้านฮาเดสกับบ้านอะพอลโล) นั่นเป็นสัญญาณชัดเจนที่สุดว่าฤดูร้อนจบลงแล้ว

นิโคไม่อยากจะยอมรับออกมาตรงๆ แต่เขาก็คงจะคิดถึง...เออ ที่จริงก็คิดถึงชาวค่ายทุกคนนั่นแหละ ถึงแม้การอยู่ในคณะที่ปรึกษาค่ายจะทำให้เหนื่อยแทบตายในบางทีก็เถอะ และเขาก็ไม่อยากจะบอกสเคย์ล่ากับออสตินเป็นพิเศษด้วย

ระหว่างเดินผ่านทุ่งสตรอเบอรี่นิโคก็สัมผัสได้ว่าทั้งเคย์ล่ากับออสตินเครียดขึ้นทุกขณะ ก่อนหน้านั้นทั้งคู่เพิ่งต้องตัดสินใจครั้งใหญ่เรื่องวิธีเดินทางกลับแล้วยิ่งเดินขึ้นไปบนเนินฮาล์ฟบลัดเคย์ล่ากับออสตินก็ยิ่งชะลอฝีเท้าลง

"อันกำลังคิดว่าเราน่าจะเลือกทางอื่น" เคย์ล่าพูดขึ้น

"แน่ใจหรือว่าไม่เป็นไรนะ นิโค" ออสตินถาม

"ใช่" เขาตอบ "คือ...ก็ไม่เคยมีใครตายนะ"

"พูดจั้นมันไม่ได้ช่วยให้สบายใจขึ้นอย่างทีนายคิดนะ!" เคย์ล่าพูด

"พวกนายไม่เป็นไรหรอก" วิลปลอบพร้อมยกมือบีบป่าออสติน "ได้ยินมาว่ามันอาจดูน่ากลัวเลวหน่อยๆ และอาจชวนคลื่นเหียนถึงเวียนเล็กน้อยแต่นายกลับบ้านได้ปลอดภัยแหละ"

ทั้งกลุ่มเดินขึ้นไปถึงยอดเนินที่มีขนแกะทองคำแขวนอร่ามเป็นประกายบนกิ่งสนต่ำสุด ที่ด้านล่างนั้นคือถนนฟาร์มโรด 3.141 ที่โค้งตัวเลียบเนินเขาเป็นพรมแดนด้านนอกของค่าย แล้วที่ริมถนนกรวดมีใครอน ผู้อำนวยความสะดวกฝ่ายกิจกรรมของค่ายฮาล์ฟบลัดยืนตระหง่านอยู่ข้างๆ กองหีบข้าวของกับ

ถูกใส่ส้อมกระชังลงท่ามกลางน้ำอาชาไนยสีขาวของเขาสะท้อนแสงสายัณห์วาววับ

"อยู่นั่นเอง!" เซนทอร์ผู้นั้นเรียก "มาเร็ว"

แต่ทุกคนก็ไม่ได้เร่งฝีเท้า นิโคเห็นอยู่ว่าทั้งเคย์ลากับออสตินไม่คิดจะรีบไปจากค่าย คนอื่นๆ เกือบทั้งหมดกลับไปใช้ชีวิต 'ปกติ' ของตัวเองแล้ว เว้นแต่...ก็...อย่างนิโคจะเรียกชีวิตแบบไปไหนว่าปกติดีล่ะ

ศึกระดับเทพ

ต้องเผชิญกับความเสี่ยงที่จะพ่ายแพ้หรือเสียชีวิตตลอดเวลา

คุยกับคนตายได้

คำพยากรณ์

เสี่ยงจากฝันผุดขึ้นมาในหัวอีกครั้ง ร้องขอความช่วยเหลือ

คำของเรเชล แดร์ก็หลอนใจเขาด้วย มีแต่เขากับวิลที่ได้อินคำพยากรณ์จากเธอเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนและก็ยังไม่ได้เล่าให้ใครฟัง ไม่บอกแม้แต่ที่ปรึกษาค่ายคนอื่นๆ จะบอกไปทำไมกัน ในเมื่อมันไม่ใช่คำเตือนถึงร้ายร้ายระดับหายนะของค่ายฮาล์ฟบลัด เท่าที่เขารู้ ตอนนี้โลกยังปลอดภัยจากเทพซีโมโนหรือไททันพยศ เหล่าจักรพรรดิโรมันครั้งที่คืนชีพมาก็ไม่ใช่เรื่องที่ใครต้องห่วงแล้ว

คำพยากรณ์นั้นแค่พูดถึงเสียงเดียวในฝันของเขา เสียงที่อ่อนหวานขอให้ช่วย

เฉพาะเจาะจงขอให้นิโคไปช่วย

"เซทเทอร์มาช่วยพวกเธอเก็บของด้วยนะ" ไครอนพูดตอนที่มนุษย์กึ่งเทพทั้งสี่เดินไปสมทบกับเขาที่ถนน "พวกเขาฝากอวยพรให้เดินทางกันดีๆ"

"อาจต้องใช้พรจริงๆ นั่นแหละ" เคย์ลัปนอุบ "ไครอน บอกมาตามตรงนะะ ขึ้นรถเกรย์ซีสเตอร์สแล้วไม่ตายใช่ไหม"

"ว่าโนะไม่!" หน้าเขาเหวอสุดๆ "อย่างน้อยที่ผ่านมาก็ยังไม่เคยมีใครตาย"

"คุณกับนิโคนี่พอกันเลย!" ออสตินร้องพลางยกมือสองข้างยอมแพ้ "คิดได้ยังไงกันนะว่าเป็นคำที่ควรจะพูดกับเรา"

ตีนกาของไครอนยันยับตรงหางตาทั้งสองข้างเมื่อเขายิ้ม "ใจเย็นๆ

พวกเขาคือมนุษย์กึ่งเทพ ไม่ใช่ใครหรอกน่า ลองให้หีบเป็นเงินตราเพิ่มอีกสองสามเหรียญก่อนเริ่มเดินทางสิ ได้ข่าวว่าจะช่วยให้ประสบการณ์นั่งรถไม่...สะเทือนแรง"

เขาควักหาของในกระเป๋าเสื้อก็ยังมีธนูปยิบเหี้ยมของออกมา ก่อนจะโยนลงไปในถนน "จงหยุดเถิด ราชรถต้องสาป!"

ใครคนพูดยังไม่ทันขาดคำ แท้ที่คั่นนั้นก็มาถึง

ไม่ใช่ว่ารถค่อยๆ แล่นหรือลอยมาถึงจุดที่ทุกคนยืนอยู่ แต่มันพุ่งขึ้นมาเฉยๆ เลย เหรียญจกลงไปบนทางโรยกรวด กลุ่มควันเข้มลอยคลุ้งขึ้นมาเป็นสาย พ่นยางมะตอยบิดเป็นงู แล้วรถแท็กซี่ของเกรซซิสเตอร์สก็พุ่งขึ้นมา มันก็ดูเหมือนรถแท็กซี่อยู่นะนะ แต่ถ้าเพ่งนานๆ จะเห็นว่าขอบรถลอยเป็นควันพุ่งตลอด นิโคได้ฟังประสบการณ์ทั้งของเพอร์ซี่ เม็ก และอะพอลโลตอนเรียกใช้บริการรถขนส่งนี้มาแล้ว ทุกคนยังเป็นเสียงเดียวกันว่าให้เดินทางผ่านเจอกับเขายังดีกว่าผ่านร้ายสุดสะเทือนชวนอาเจียนแบบตอนที่ต้องขึ้นรถคันนี้ เกรซซิสเตอร์สมีประวัติเกลียดเหล่าวีรบุรุษทั้งหลายมายาวนานจนกระทั่งตอนนี้พวกนางมองเด็กค่ายฮาล์ฟบลัดทุกคนว่ามีแนวโน้มจะกลายเป็นวีรชนให้พวกนางเกลียดได้

นิโคไม่อยากยอมรับออกมาให้คนอื่นรู้ แต่เขาเคยไปเจอสามสาวพี่น้องนี้ตามลำพังหลายครั้งแล้ว และที่จริงเขาชอบพวกนางนะ บ้าๆ เหล่านี้อาจจะปากจัด รับมือยาก เอาแต่ใจ ยึดติดกับอะไรเดิมๆ ไม่คิดเปลี่ยน ทำตัวโหยงเหวกราบว้ายแต่ก็พึ่งพาได้อย่างประหลาด อย่างน้อยพวกนางก็เผยด้านเลวร้ายให้เห็นกันต้งๆ ให้สติกซ์ทวมเถอะ สามคนนั้นมีดวงตาดวงเดียวแล้วแบ่งกันใช้ นิโคจะไม่ชอบพวกนางได้ไง

สามศรีพี่น้องกำลังเถียงกันอย่างหน้าดำคร่ำเครียดตอนประตูหลังเปิดออก

"ข้ารู้ว่าคุณทำอะไรอยู่ วอลส์ป" เสียงดังมาจากหญิงไม่สาวที่นั่งคู่คนขับลมตีผมสีเทาयर่ายของนางปลิวปรกหน้า "มีเมื่อไหร่ที่ข้าไม่รู้ว่าคุณทำอะไรอยู่" "ว้าย ว้าย!" วอลส์ปที่นั่งตรงกลางแถวหน้าก็รีบเสียง "กลัวที่จะ ช่างกลัว"

ที่จะพูดจริงๆ เทมเพสต์!"

"รู้หรือว่าคำที่จะแปลว่าอะไร" เทมเพสต์ตอกกลับ

คนที่จับพวงมาลัยครางฮือใหญ่โต "สองคนนี้เถียงอะไรกันเป็นเด็กๆ
ช่วยหยุดพูดทีได้ไหม"

เทมเพสต์ยกมือขึ้นพลาบพายามเลียนเสียงคนขับ (ซึ่งนั่นก็ทำให้นิโค
ถึงกับงุนงงน้อยแต่ไม่เข้าใจมากๆ เพราะทั้งสามคนเสียงเหมือนกันอยู่แล้ว)
"แฮม ข้าชื่อแองเกอร์ และข้ามีวุฒิภาวะมั่วๆกกกก"

"ไม่หยุดข้าจะควักดาพวกเรามากินละนะ" แองเกอร์เตือน "ทำจริง"

"กลัวหรือ" วอลป์ประชด

"เหยาะเกลือบรอยฟรีกไทยแถมใส่ฟรีกป่นนิดนึงด้วย!" แองเกอร์ขู่ "ข้าทำจริง"

"หวัดดีซะ" ออสตินพูดพลาบยกกระเป๋าสแลกโทโฟนขึ้นมา "เปิดท้ายรถ
ให้หน่อยได้ไหม พอดีมีของไปด้วย"

เกรย์ฮิสเตอร์ทั้งสามคนหันขวับมามองออสตินแล้วพูดพร้อมกัน "ไม่ได้!"
ว่าแล้วก็กลับไปเถียงกันต่อ นิโคตัดสินใจได้ต่อนั้นแหละว่าสามคนนี้
เป็นคนที่เขาชอบที่สุดในโลก

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็เห็นใจเคย์ลากับออสตินนะ จังหวะที่ใครคนพยายาม
เปิดท้ายรถอยู่ มนุษย์ทั้งเทพทั้งสองคนนั้นดูกลัวยิ่งกว่าที่เขาเคยเห็นมาตลอด
ทั้งปีอีก

"แน่ใจนะว่าไม่ให้ฉันพาเดินทางผ่านเงาไปที่แมนฮัตตัน" นิโคเสนอตัว
อีกครั้ง

วิลธอนใจ "นิโค นายจะใช้การเดินทางผ่านเงาเหมือนมันเป็นขนส่ง
มวลชนไม่ได้ มันจะดูดพลังนายหมดตัว"

"ไม่เป็นไร นิโค" เคย์ลารู้ด้วยน้ำเสียงแบบพยายามกล่อมอย่างแรง
ให้ตัวเองเชื่อด้วย "พวกเราไปได้แหละ"

"อีกอย่างเราจะไปกันคนละทีด้วย" ออสตินพูดต่อ "แม่จะมาเจอฉัน
ในเมือง ฉันเข้าสถาบันดนตรีที่ฮาร์เล็มได้นะ แม่ก็เลยหาห้องเช่าแถวนั้นไว้"

"ฟังแล้วเป็นที่ที่ดีนะ" วิลตอบ "ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไร"

"แถมแถวฮาร์เล็มยังมีประวัติศาสตร์ให้ไปดูเยอะมาก" ออสตินเสริม
"เห็นเขาวาดคลับที่ไมล์ เดวิส* เคยเล่นเฟิงกลับมาเปิดใหม่ด้วยละ"

นิโคพยักหน้าไปเรื่อย เขาไม่รู้เลยว่าชื่อที่ทุกคนพูดถึงกันอยู่นั้นคือใคร
นั่นเป็นข้อเสียหนึ่งของการไม่ได้อยู่ในโลก 'มนุษย์' มานาน

"แล้วเธอล่ะเคย์ล่า" ไครอนถามตอนที่ยกอุปกรณ์ของเธอใส่ท้ายรถ

"กลับโทรนโตคะ" เธอตอบ "พออยากให้ออกบ้าน และฉันเองก็ไม่ได้
กลับไปพักใหญ่แล้ว เอาจริงๆ ก็ตื่นแต่เนิ่นๆ นะคะ" ตาของเธอเป็นประกาย
"โดยเฉพาะถ้าจะได้ไปโชว์เลยว่าตอนนี้ฉันยิ่งรันทดกว่าพ่อแล้ว!"

ออสตินหันมามานิโคกับวิล "แล้ว...นายสองคนจะอยู่ที่นั่นเลยจริงดิ"

นิโคแอบหวังให้วิลซึ่งตอบก่อน ดวงอาทิตย์ที่กำลังลับฟ้าไปกับเนินเขา
ทางตะวันตกสาดแสงทองมาไล่ปลายผมหยักศกของวิล เจ็ดจั่วราวกับติดไฟ
ชั่วขณะนั้นนิโคชักไม่แน่ใจว่าวิลกำลังใช้พลังเรื่องแสงในที่มืดของตัวเอง
อยู่หรือเปล่า

แต่ไม่ว่าจะใช้หรือไม่ นั่นก็ทำให้นิโคหงุดหงิดอยู่สักๆ ทำไมวิลจะต้อง
งดมาตลอดเวลาแบบนี้ด้วย

"คิดว่าจะอยู่นะ" วิลตอบพร้อมคว้ามือนิโคไปจับ "ฤดูใบไม้ร่วงปีนี้แม่ฉัน
ต้องทัวร์เพราะเพิ่งออกอัลบั้มใหม่ ฉันไม่แน่ใจเท่าไรว่าจะอย่านั่งท้ายรถตู้
บุเลงๆ ไปทั่วประเทศ"

"อาจสนุกก็ได้นะ" ออสตินตอบ "หวังว่าสักวันฉันจะได้เดินทางไปทั่ว
เพราะไปเล่นดนตรีบ้าง"

เคย์ล่าพยักหน้า "อยากรู้ว่าจะเป็นยังไงถ้าได้ไปเห็นที่ใหม่ๆ โดยไม่ต้อง
กังวลว่าจะมีรูปปั้นมหากาฬที่ไหนลุกขึ้นมาพยายามฆ่าเราอีก"

"อ๊าย ออย่าสิ" นิโคตอบ "แบบนี้มันจะสนุกตรงไหนล่ะ"

"ตกลงจะขึ้นรถใหม่ยะ" เทมเพสต์คำราม "หรือจ่ายให้เรามาฟังบทสนทนา
น่าเบื่อของพวกเขา"

* Miles Davis (1926-1991) นักทรัมเป็ต หัวหน้าวงดนตรี และนักประพันธ์เพลงชาวอเมริกันผู้สร้างแนวเพลง
คูลแจ๊ซและโมดัลแจ๊ซ

นางโผล่ตัวออกมาจากหน้าต่างพลางยื่นฝ่ามือมาทางพวกเขา ออสติน
 จ่ายไปสามดรีมมา ทิปหนักๆ อย่างที่ไครอนแนะนำ เทมเพสต์เอาเหรียญไปดู
 อยู่ครู่หนึ่ง...ซึ่งนิโคก็ไม่ว่านางจะดูอย่างไรเพราะหลังมานี้ผมเทาหนาๆ นั้น
 ไม่มีดวงตาสักดวง แต่สุดท้ายนางก็ส่งเสียงในคอ ก่อนจะถอยกลับไปนั่งในรถ
 "ขึ้นมา" นางสั่ง

ทุกคนรีบกดลาและหอมแก้มกันก่อนที่ออสตินกับเคย์ล่าจะขึ้นไปนั่ง
 บนเบาะหลังแท็กซี่ของเกรย์ซิสเตอร์ส แล้วสามสาวก็ยังคงเถียงกันไม่จบสิ้น
 เคย์ล่ามองรอบๆ รถ "เราเคยผจญภัยโหดกว่านี้กันมาแล้วนะ" เธอ
 พูดกับคนที่รอส่งอยู่ข้างนอก

"เคยเหรอ" ออสตินถาม

"นั่นแหละ หวังว่าจะได้เจอกันอีกเร็วๆ นี้" เคย์ล่าพูดต่อ "แล้วสองคนนี้อย่าไปชนจนเดือดร้อนล่ะ"

ออสตินเอี้ยวตัวข้ามเคย์ล่าเพื่อจะโผล่หัวออกมานอกหน้าต่าง สีหน้า
 ตื่นเต้นทุกครั้งที่พูด "แต่ถ้ามีปัญหาก็..."

วิลโบกมือให้ทั้งคู่ "นายต้องได้รู้แน่ สัญญา"

"พวกเธอก็รักษาตัวด้วย!" ไครอนตะโกนส่ง

"ออกรถเองเกอร์! ขับไปเลย!" วอสปีตะโกนลั่น "หน้าที่หล่อนไม่ใช่เธออะ
 เอาจริง จะนั่งตรงนั้นทำไมถ้าไม่ขับ..."

ไม่มีใครจับคานางต่อได้เพราะแท็กซี่คันนั้นกระชากตัวพุ่งไปข้างหน้า
 ก่อนจะหายกลายเป็นควันเทาจางๆ

อืม นิโครักสามสาวพี่น้องนี้เลยละ

"แค่นี้สินะ" วิลพูด "สองคนนั้นเป็นสองคนสุดท้ายไม่ใช่เหรอ"

"ใช่แล้ว" ไครอนตอบ "นอกจากเจ้าหน้าที่ค่ายบางส่วน เหล่าเซเทอร์กับ
 เหล่าไดรแอต ตอนนี้ค่ายฮาล์ฟบลัดเรา...ร้าง"

น้ำเสียงเซทเทอร์โผล่มาฟังแล้วเหมือนก็ไปต่อไม่ถูกเช่นกัน เท่าที่นิโคจำได้
 ตั้งแต่เขาเริ่มมาที่นี่ นี่เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ไม่มีมนุษย์กึ่งเทพอยู่ในค่ายเลย
 นั่นคือถ้าไม่นับเขากับวิลนะนะ

"ไม่ชินเลย" นิโคพูด "ไม่ชินมากๆ"

"หลายปีมานี้เกิดเรื่องขึ้นมากมาย" ไครอนพูดเศร้าๆ "ก็เข้าใจเลยว่าทำไมชาวค่ายถึงอยากกลับบ้านไปอยู่กับครอบครัวหรือออกไปท่องเที่ยวโลก"

"คงจ้ะ..." นิโคพูด

"ทีนี้หุ่่มๆ" ใครนอนเอยบอกพร้อมกับปิดฝุนบนเสื้ออีก "ฉันต้องไปประชุมกับจูนีเปอร์และเหล่าไทรแอดเรื่องแมงกินราก บอกเลยว่าน่าตื่นตื้นเต้นเป็นที่สุดไว้เจอกันตอนมีของค้ำเนอะ"

ทั้งสองพยักหน้าแล้วก็โบกมือให้ตอนที่ใครจะควบออกไป

"จ้ะ" นิโคถาม "เราทำอะไรกันต่อดี"

วิถีที่ยังจับมือนิโคไม่ปล่อยจนเขากลับขึ้นเนิน "กันนะ เราไม่มีปีศาจที่ต้องฆ่า
แล้วนี่"

"โหมให้เสียกองทัพโครงการดูขึ้นมาก็ได้นะพนันว่าใช้เวลานิดเดียว
ก็สอนให้เดิน 'ซิงเกิลเลดี้' ของบียอนเซ่ยังได้ฉายนายอากู"

วิลหัวเราะเบาๆ "ไม่เหลืออดีตจักรพรรดิโรมันให้ตามหาแล้วก็ได้เนี่ยบัลลังก์แล้วด้วย"

นิโคเน้นย้ำ "เออไม่ต้องย่ำได้ไหมล่ะ ถ้าให้ใช้ชีวิตที่เหลือนี้โดยไม่ต้องคิดถึงชื่อเรอีกเลยได้ก็มีความสุขมาก"

"ลูกนี่บ้านะ" วิลพูดตอนทั้งคู่เดินไปถึงยอดเนินพอดี

"อะไรทำไม"

"นายไฉ" วิสตอบ "ที่ว่ามีความสุข"

นิโคกลอกตา

"เจ้าก่อนมีคึดขี้หนูดหิดของงั้น" วิลเสริมพลางจี้สี่ข้างเขา

"อ^๑ แหวะ" นิโคโดดนี "ไม่^๒ให้เรียกแบบนี้จนชินนะ"

"นายลืมแล้วหรือว่ากาลครั้งหนึ่งฉันเคยเป็น...นี่คำของนายเลียนะนิโค
ที่ว่าฉันเป็น 'คนน่ารำคาญชนิดพิเศษ' ของนายนะ"

"อ้อ นายยังเป็นแบบนี้แหละ" นิโคตอบ แล้ววิกก็วิ่งไล่ไปลงเนินเข้ามาที่ค่าย ในจังหวะนั้นเองที่นิโคยอมปล่อยให้ตัวเองเพลิดเพลิน วิก

พูดถูก ไม่มีภัยคุกคามใดๆ รอเขาอยู่ที่เส้นขอบฟ้า ไม่มีเหล่าร้ายตัวเฒ่า ไม่มีมนุษย์กึ่งเทพทรยศ และไม่มีปีศาจที่ซุ่มซ่อนรอจะทำลายค่ายฮาล์ฟบลัด

แต่แล้วความรู้สึกหวาดผวาก็แล่นเข้าจับใจจนนิโคชนลุก ร่างกายกำลังเตือนเขาสินะ อย่าได้วางใจเกินไป ร่างกายกำลังสั่ง เขารอนายอยู่ในทาร์ทารัส หรือนายลืมเขาไปแล้วเหมือนกับทุกคนไม่ได้จดจำ

ช่วงเวลาพักสงบๆ นี่อาจไม่ใช่ของดีนักก็ได้ ถ้านิโคไม่มีปีศาจเลวหรือตัวร้ายให้สู้ เขาจะมีข้ออ้างอะไรที่จะเพิกเฉยต่อเสียงนั้นได้อีกล่ะ

แต่ความจริงก็คือต่อให้อยากเฉยเขาก็เฉยไม่ได้อยู่ดี หลายปีมานี้พวกผีและวิญญาณทั้งหลายมาหาเขาอยู่บ่อยครั้ง คนตายอยากส่งเสียงให้คนได้ยิน แล้วใครจะเหมาะเป็นผู้ฟังของพวกนั้นไปกว่าบุตรแห่งฮาเดสเอง

แต่เสียงนี้...ไม่ใช่เสียงของผู้ที่จากโลกนี้ไปแล้ว นิโคไม่เคยได้ยินเสียงใครที่โหยหาปรารถนาให้คนไปช่วยขนาดนี้เลย

ด้วยเหตุนี้ว่าเขากับวิลจะไปถึงโรงอาหารหลังจากแหวะล้างหน้าล้างตาที่บ้านพัก อารมณ์ของนิโคก็หม่นหมองลงแล้ว เมื่อเดินเข้าไปในพื้นที่ซึ่งปกติจะคึกคักมีชีวิตชีวาในตอนนี้อันก็รู้สึกแปลกมาก เพราะวันนี้เหลือแค่เหล่าใคร่อดกับฮาร์ปีที่คอยดูแลค่ายนั่งกันประปรายกระจายหลายๆ โต๊ะ ไดโอนีซุสผู้อำนวยการค่ายที่ทุกคนเรียกว่าคุณดี. ก็นั่งอยู่ที่โต๊ะใหญ่กับใครคนหนึ่งกลับมา นั่งกินมือคำได้เร็วว่าพวกเขาอีก ผู้บริหารทั้งสองคนกำลังคุยกันเคร่งเครียดจนแทบไม่เห็นมามองวิลตอนที่เขาโบกมือให้

แม้แต่เซเทอร์ที่เอาอาหารมาให้กับนิโคกับวิลก็ดูไม่ค่อยมีใจจะทำ "ที่นี่ให้ความรู้สึกเหมือนจิตวิญญาณชั้นเลย" นิโคปล่อยมุกกับวิล "แบบว่าทั้งว่างเปล่าและมีดมน"

วิลกลืนเคbabไกลงไป "นายไม่ได้ว่างเปล่าเสียหน่อย" เขาตอบก่อนจะเอาไม้เสียบไก่ชิ้นหน้านิโค "แต่เรื่องมีดมนก็แน่ล่ะ"

"มีดมนเหมือนกันเหวโลกได้พิภพ"

วิลก้มหน้าไปใส่ใจกับอาหารอย่างกับนั้นเป็นเรื่องน่าสนใจที่สุดในชีวิต

"ถ้านายไม่อยากรู้ เราไม่ต้องคุยเรื่องนั้นก็ได้นะ" นิโคพูด

วิลพยายามยิ้ม ความอบอุ่นจากเขานั้นเป็นของแท้เหมือนทุกครั้ง เพราะ เขาก็คือประกายแสงตะวันจริงๆ นั่นทำให้นิโคใจอ่อนลง "คุยได้" เขาตอบ "แต่ยังไม่คุยตอนนี้ได้ไหมนิโค ออสตินกับเคย์ล่าเพิ่งกลับไป ค่ายกำลังสงบ นิ่ง เงียบ ตัดตัวช่วงพักแบบนี้ดีกว่านะ"

นิโคพยักหน้า แต่เขาก็ไม่แน่ใจว่าจะทำอย่างไรที่วิลขอได้อย่างไร เขาเคย ได้พักเสียเมื่อไหร่กัน ถ้าไม่ต้องสู้กับจักรพรรดิโรมันที่ตายแล้วคืนชีพ เขาก็ต้อง สู้กับพ่อตัวเอง หรือสู้กับไมนอส หรือเพอร์ซีไฟเน่แม่เลี้ยงของเขา แม้เรื่องนั้น จะผ่านมาหลายปีแล้วแต่เขายัง*หุดหงิดเป็นบ้า*ที่โดนสาปเป็นดอกแดนดิไลออน ดอกแดนดิไลออน! นั่นมันหยาบภาพลักษณ์เขาอย่างแรงเลย

แล้วยังมีเรื่องอื่นที่เขาไม่อยากจำ เรื่องมีดมน และเรื่องผีจากอดีตที่อาจ ย้อนกลับมาหลอนเขาอยู่ดี นิโคพยายามกดความคิดเหล่านั้นลงไป อดีตเป็นก่อน ความมีดมนนี้*หุดหงิด*เก็บไว้ในอก แล้วเขาก็ฝืนยิ้มตอนนั่งฟังวิลพูดถึงเรื่องที่ ทั้งคู่จะทำได้ด้วยกันที่ค่ายในช่วงฤดูใบไม้ร่วงนี้

ไม่เป็นไรหรอก ทุกอย่างจะเรียบร้อย

บทที่ 2

ทุกอย่างมักจะพุ่งกลับมาหาไนโคในความฝันเสมอ

ตอนที่สารภาพกับวิลครั้งแรกว่าเขาได้ยินเสียงแสนหดหู่นม่นมองจากโลกใต้พิภพไนโคก็กลัวอยู่ไม่ไหวควรพูดออกไปไหม เหมือนวิลจะไม่เข้าใจว่ามันมีความหมายแค่ไหนที่ไนโคเป็น...เอ่อ เป็นนิโค วิลหัวน้ใจกับโลกใต้พิภพนะถ้าให้พูดตรงๆ แต่นิโคต้องบอกใครสักคนว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา

หลายเดือนก่อนนิโคสัมผัสชั่วเวลาที่เจสัน เกษเพื่อนของเขาตายไปได้ ซึ่งนั่นส่งผลให้เขาตกลงไปสู่วังวนแห่งความอหังการโศกเศร้าและโกรธเกรี้ยว กว่าเลสเดอร์กับแม็กจะมาถึงค่ายฮาล์ฟบลัดช่วงต้นฤดูร้อน อารมณ์ของนิโคก็ปั่นป่วนจนผลอเรียกคนตายออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจมากกว่าหนึ่งครั้ง ไม่มีอะไรน่าตกใจไปกว่าการที่ตื่นเข้ามาแล้วพบซอมบี้ที่เพิ่งคืนชีพใหม่ๆ ยืนคำหัวพร้อมรอรับคำสั่งว่าไนโคจะกินอะไรเป็นอาหารเช้าแล้ว)

วิลตั้งใจฟังเขาอย่างดีเหมือนทุกครั้ง หลังจากนั้นก็ถามคำถามเล็กน้อยส่วนใหญ่ถามว่าเสียงนั้นเกี่ยวอะไรกับภาพอดีตที่ผุดขึ้นมาในหัวไนโคช่วงนี้ด้วยรีเพลก แล้ววิลก็เงียบไปพักใหญ่ก่อนจะถามว่า "แน่ใจหรือว่านี่ไม่ใช่พีทีเอสดี*

* Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD) คือภาวะผิดปกติที่เกิดหลังเหตุสะเทือนขวัญหรือเรื่องสะเทือนใจ อาจเป็นผลกระทบจากเรื่องรุนแรงเฉียบพลันหรือเรื่องสะเทือนใจซึ่งเกิดขึ้นซ้ำๆ ในระยะเวลานานก็ได้

ภาวะผิดปกติหลังเหตุสะเทือนใจนะ"

บางทีเวลามองของนิโคติดมูกได้ เขาจะโพล่งมันออกมาโดยไม่ได้กลั่นกรองแม้แต่บ่อย นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นตอนเขาหลุดปากออกมาว่า "ทั้งชีวิตฉันมันผิดปกติทั้งหมดนั่นแหละ!"

แต่วิลไม่หัวเราะให้มุกนี้

เขากลับเสนอว่านิโคน่าจะไปปรึกษาคุณดี. ไม่ว่าไดโอนีตุสจะมีข้อเสียแค่ไหนเขาก็ยังเป็นเทพโอลิมปัสที่มีประสบการณ์เรื่องพวกนี้ คือความฝัน นิมิต และภาวะสติสัมปชัญญะแปรผัน

ถามเขายังเป็นเทพแห่งความคลั่งด้วย นิโคคิด แต่ก็พยายามจะไม่คิดวนเวียนในจุดนั้นหรือคิดถึงความหมายแฝงที่ทำให้วิลแนะนำคุณดี. ขึ้นมา

"ให้ทำอย่างอื่นดีกว่า อะไรก็ได้" นิโคค้ำ "หมอนั้นตอบทสนทนาโดยไม่ประหลาด แอบตา ตาตรงๆ หรือผสมทุกอย่างในประโยคเดียวได้ด้วยหรอ"

วิลยิ้ม "นายทำได้ไหมล่ะ"

นิโคต้องใช้เวลาที่เหลือทั้งหมดในวันนั้นกับการทำใจพ้นตัวจากที่โดนวิลเชือดด้วยประโยคสั้นๆ นั้น แต่คำที่วิลพูดก็จริงอยู่เหมือนกัน แล้วนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่นิโคต้องจัดการปัญหาเรื่องภาพอดีตหรือพีทีเอสดี เขาจำได้ว่าเคยต้องสอนให้เฮเซล เลอเวสก็ผู้เป็นพี่สาวจัดการกับภาพอดีตบงกชใจเธอหลังจากที่เพิ่งขึ้นมาจากโลกใต้พิภพ เขาเคยได้คุยเปิดใจกับเบย์นา อาวิลารามิเรซ-อาเธญาในเรื่องความเครียดหลังเหตุสะเทือนจิตใจและเชื่อมโยงมันกับความทรงจำเรื่องพ่อของเธอ แต่เขากลับไม่เคยย้อนมองตัวเองในมุมนั้นเลย เขาเองก็กำลังเจอภาวะแบบเดียวกันหรอ พุดก็พูดเถอะ จะไม่เป็นได้อย่างไรกันล่ะ แต่เขาก็แน่ใจว่าเสียงนั้นเป็นเรื่องอื่น

หลังมื่อค่ำวันที่เขาสารภาพความจริงกับวิล นิโคก็รวบรวมความกล้าไปคุยกับคุณดี. เขาบอกผู้อำนวยการค่ายว่ามีภาพอดีตผุดขึ้นมาระหว่างวัน ผันถึงเรื่องเดิมซ้ำๆ และได้ยินเสียงจากส่วนลึกของทาร์ทาร์ส (แต่ว่า...เขาไม่ได้เล่ารายละเอียดคำพยากรณ์นั้นจากเทพพยากรณ์ให้คุณดี. ฟัง เขารู้สึกว่านั่นยังสดใหม่และส่วนตัวเกินจะเป็นบทสนทนาแรก)

คุณดี. เอนหลังนอนไปกับเก้าอี้ชายหาดพลางหมุนโดเอ็ตโต้ในมือเล่น
พอเห็นภาพผมดำๆๆ ผิวกระดากแตกต่างกับเสื้อค่ายลายเสือดาวยับๆ แบบนั้น
ดูอย่างไรไดโอนีซุสก็เหมือนพวกพนักงานมาประชุมที่ลาสเวกัสแล้วเมาค้าง
มากกว่าจะเป็นเทพ

แต่โคก็ต้องประหลาดใจที่คุณดี. ไม่ได้ไลน์โคให้ไปไกลๆ หรือพูด
คำเจ็บๆ เหน็บกัदनิโคแม้แต่บ่อย

"เราต้องสืบเรื่องนี้ให้รู้ชัด" ดวงตาสีม่วงของคุณดี. ขวนให้จิตใจปั่นป่วน
มันดูเหมือนผลึกตะกอนในไวน์...หรือไม่มีผลึกเลือด "ฉันอยากให้นายมาคุยกับฉัน
ช่วงมือเช้าทุกวัน นายต้องมารายงานฝันในคืนนั้นและแจ้งทันทีถ้ามีอะไร
ไม่เหมือนเดิม"

ก่อนความมืดมนในอกของนิโคหนึ่งลงไปถึงตอของท้อง ให้คุณดี. ทำเป็น
ไม่แคร์หรือหยาบคายใส่เขายังจะดีกว่า เห็นเทพจริงจั่งขึ้นมาแล้วเขาหัวน้ใจมาก

"ทุกวันเลยหรอครับ" เขาถาม "แน่ใจจะครับว่าจำเป็น"

"เชื่อกันเถอะ นิโค ดี. แองเจโล ฉันก็ไม่อยากโดนกวนทุกมือเช้าด้วย
ปัญหามนุษย์สุดไร้สาระของนายหรอก แต่ใช่ มันจำเป็นถ้านายยังอยากรักษา
สติสัมปชัญญะตัวเองไว้ แล้วก็พยายามฝันให้น่าสนใจหน่อยเข้าใจไหม ไม่เอา
ฝันว่าเปื้อนแบบ ผมบินได้ ผมโค่นได้ตาม ผมยืนร้องเพลงบนเวทีใต้กางเกงใน
ตัวเดียวเทือกนั้น"

นั่นจึงกลายเป็นกิจวัตรประจำวันของเขา คุณดี. คุยกับนิโคทุกเช้าจานอาหาร
ของเทพมีใส่กรอกกับไข่กองพูนในขณะที่งานของนิโคเกือบเป็นจานเปล่า
ถ้าไม่นับสตรอบอรี่แค้ไม่กี่ลูก แต่เรื่องนั้นกวนใจคุณดี. ผู้เป็นเทพแห่งการ
กินเลี้ยงสรวลเสเฮฮาและไม่จอยกับทุกคนที่ไม่ชอบกินอะไรอร่อยๆ เช่นกัน "ฉันรู้
ว่านายกำลังตีพลุค ข้าลูกสาเดสต้องชืดเชียว' อะไรเงั้นะ แต่นายก็ยังเป็นมนุษย์
นายต้องกิน"

นิโคยกไหล่ "ผมคงชินกับความหิวนะ มันก็ไม่ได้กระทบอะไร"

คุณดี. ครางฮือ "แต่นับวันนายยังกินอะไรน้อยลง แถมยังมีภาพอดีต
เสี่ยงจากความฝัน..."

"ผมจับมือได้นะ" นิโคยืนยัน

คุณดี. ไส้จามไปจากตัวก่อนจะหันมามองนิโคเต็มตัว "ฟังนะเจ้าหนู หลังจากถูกอัปเปหิมาอยู่ที่ค่ายฮาล์ฟบลัดตลอดหลายปีนั้นฉันได้เรียนรู้แล้วว่า พวกมนุษย์อย่างเธอน่ะอึดอย่างเหลือเชื่อ"

"ก็ใช่ะ..." นิโคเริ่มตอบ

คุณดี. ยกมือห้ามพูด "ยังพูดไม่จบ พวกเธออาจจะอึด แต่ก็ยังเป็นมนุษย์ ไม่จำเป็นต้องลงโทษตัวเองด้วยการอดอาหารแค่นั้นเป็นความเคยชิน ถ้าจะรักษาใจให้แข็งแรง ร่างกายก็ต้องแข็งแรงด้วย"

นิโคบนพื้มฟ้าในคอ แต่ท้องของเขาก็ส่งเสียงลั่นประท้วงออกมาเองด้วย บางวันนิโคก็ไม่อาจเล่าความฝันให้คุณดี. ฟังได้ ฝันเหล่านั้นปวดใจและร้ายกาจเกินไป ขุดเอาความทรงจำเก่าๆ ซึ่งเขาไม่อยากจะนึกถึงขึ้นมา แต่โดยส่วนใหญ่นิโคก็ต้องยอมรับว่าการคุยกับใครสักคนช่วยเขาได้จริง เขาพบว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องกรองอะไรทั้งนั้นจากไดโอนีซุส ความพูดตรง จนถึงขั้นปากเสียของผู้อำนวยความสะดวกที่เคยกระตุนน้ำโหนันที่จริงมันช่วยได้มาก เวลาที่นิโคเล่าภาพอดีตซึ่งผุดขึ้นมาให้อีกฝ่ายฟัง

"โห" คุณดี. เคยอุทานหลังนิโคบรรยายฝันชุดหนึ่งซึ่งไม่ได้เป็นฝันใส่กางเกงในตัวเดียวยืนร้องเพลงแต่เป็นฝันที่เขาถูกไฟคลอก จมน้ำ และถูกสาปให้อยู่ในแจกันสัมฤทธิ์ยักษ์ที่เต็มไปด้วยมดพร้อมๆ กัน "สุดของสุดไปเลย! ต้องจำเอาไปทำเป็นฝันร้ายให้ศัตรูคู่อาฆาตบ้างแล้ว"

แต่ไม่ว่าจะคุยอย่างไรทั้งสองก็ไม่เจาะเข้าประเด็นที่ว่า...ทำไมนิโคจึงฝันเห็นนิมิตพวกนั้นตั้งแต่นั้น

เขาสมควรโดนหรือเปล่า

บทที่ 3

คืนที่เคย์ล่ากับออสตินกลับไป นิโคนอนตาค้างอยู่อีกนานหลังวิลกลับไปบ้านอะพอลโลแล้ว สมอของเขายังคิดอะไรไม่หยุด และเขาก็กลัวที่จะต้องนอน มนุษย์กึ่งเทพมักจะมีฝันที่สมจริงแถมหลายครั้งก็เป็นฝันที่ทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าอยู่แล้ว แต่ในยามที่นิโคหลับ เสียงนั้นจะยิ่งรบกวนจนแทบทนไม่ได้

ช่วยฉันด้วย! เสียงนั้นร้องเรียกเขา ฉันต้องการนาย นิโค คี แองเจโล ฉันต้องให้นายช่วย

อา ก็เหมือนกับผีทุกคนที่มาหาเขา เหล่าคนตายโหยหาคนที่จะฟังพวกตน โดยเฉพาะถ้าตอนยังอยู่บนโลกมนุษย์ไม่มีใครฟัง โลกได้พิภพมีดวงวิญญาณล่องลอยที่ร้องขอความสนใจไปด้วยอยู่เต็มทุ่งแอสโฟเดลอยู่แล้ว

แต่เสียงนี้ไม่ใช่เสียงคนตาย ฟังแล้วเหมือนดันกำเนิดเสียงอยู่ไกลกว่าที่แอสโฟเดลด้วยซ้ำ ทั้งยังเป็นเสียงที่อึดอัดทรมานมากกว่าฝันไหน เสียงนี้ดังออกมาจากทาร์ทารัส ส่วนที่ลึกและมีมิติที่สุดในโลกได้พิภพ แดมนในความเป็นจริงก็ไม่มีใครจะส่งเสียงออกมาจากทาร์ทารัสได้

ต้องเป็นเสียงของไททันบีบแน่ๆ

นิโคจำตอนที่เจอกันครั้งแรกได้ วันคริสต์มาสเมื่อเกือบสามปีก่อน ตอนที่

นิโคกับเพอร์ซี๊ แจ็กสันและธาลีเย เกรซรับภารกิจจากเพอร์ซี๊ไฟเน่ให้ไปค้นหาดาบของฮาเดสที่หายไป จะชิงดาบมาได้พวกเขาต้องสู้กับไอแอพิตัสยักษ์ไททันซึ่งถูกปล่อยออกมาจากก้นบึ้งลึกสุดของทาร์ทารัส ไททันตนนั้นเกือบจะฆ่าทั้งสามคนได้อยู่แล้ว แต่เพอร์ซี๊รวบรวมกำลังเฮือกสุดท้ายดึงไอแอพิตัสตกลงไปในแม่น้ำเลธีจีนล้างความทรงจำอีกฝ่ายไปหมด แล้วเพอร์ซี๊ก็ตั้งชื่อใหม่ให้อีกฝ่ายว่าบ๊อบก่อนจะกล่อมให้เชื่อว่าพวกเขาเป็นเพื่อนกัน แล้วก็ประหลาดมากที่ตัวตนใหม่นั้นจิตใจอีกฝ่ายไปเลย

ตั้งแต่นั้นนิโคก็ได้ไปเยี่ยมบ๊อบที่โลกใต้พิภพหลายครั้ง ยักษ์ไททันที่ตอนนั้นกลายเป็นคนอ่อนโยนรับงานเป็นภารโรงในวังฮาเดสแล้วก็ดูจะพอใจกับการกวาดเศษกระดูกหรือปัดฝุ่นบรรดาโลงหินแกะสลักไปเรื่อย เขากับนิโคกลายเป็นเพื่อนกันในแบบแปลกๆ ทั้งคู่รู้สึกถูกตัดขาดจากอดีต ชัดเจนเวลาต้องอยู่กับคนอื่น และยังซึมซาบเหงาไปถึง 'เพื่อน' ชื่อเพอร์ซี๊ แจ็กสันซึ่งแทบจะจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่านิโคกับบ๊อบมีตัวตนอยู่เหมือนกัน

แต่แล้วเมื่อหนึ่งปีครึ่งก่อนหน้านั้นเพอร์ซี๊กับแอนนาเบ็ธกลับตกลงไปในทาร์ทารัส บ๊อบล้มผัสได้ว่าทั้งสองกำลังตกที่นั่นลำบากจึงโดดตามลงไปในหุบเหวลึกแห่งนั้นเพื่อช่วยเหลือพวกเขา เขารั้งกองทัพบีศาจไว้เพื่อเปิดโอกาสให้เพอร์ซี๊กับแอนนาเบ็ธได้กลับสู่โลกมนุษย์ ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้นกับบ๊อบหลังจากนั้น ไม่รู้ว่าเขาตายไปแล้วหรือยังรอดชีวิตมาได้

แต่เกือบทุกวันตลอดสามปีมานี้ นิโคก็ยังคิดถึงบ๊อบ เขารู้สึกผิดพวกนั้นควรจะช่วยบ๊อบไว้ ควรมีคนไปช่วยเขาขึ้นมาจากทาร์ทารัส ทุกคนปล่อยให้เขาติดอยู่ตรงนั้นทั้งที่เขามาช่วยเพอร์ซี๊และแอนนาเบ็ธกับ...คือที่จริงก็เรียกว่าช่วยทั้งโลกไว้เลยนะ ทำได้ลงคอได้อย่างไรกัน

บางทีวิลกับคุนตี อาจจะคิดถูก เสียงของบ๊อบอาจเป็นเพียงเสียงสะท้อนหลอนใจที่เกิดจากอาการพีทีเอสดีของนิโคเองก็ได้

แต่นั่นก็ไม่ช่วยอธิบายเรื่องคำพยากรณ์ของเขา

นั่นเป็นสิ่งที่เขาคิดอยู่ในหัวตอนที่หลับไปในที่สุด

นิโคอยู่ในความมืดมิด ก็ไม่มีอะไรใหม่
เขาฝันแบบนี้บ่อยมากจนนึกว่ารู้แล้วว่าจะฝันอย่างไรต่อ
เว้นแต่...คินนี่ไม่ใช่อย่างเดิม
ในความว่างเปล่านั้น นิโคได้ยินคนเรียกชื่อเขา
นิโค
เสียงที่ต่างจากเสียงเดิม แต่ยังเป็นเสียงที่คุ้นหูเหลือเกิน...

Caro Niccolo

เขาขยับตัวขณะที่เงามืดคืบมาโอบร่างไว้ *ไม่มีใครเรียกเข่านิโคโคโล*
ไม่มีเลย นอกจาก...

Niccolo, vita mia...

เงายังขยับรัตรึงใบหน้า เขาหายใจไม่ออก
เขาไม่ได้ยินเสียงนี้มาหลายปี หลายสิบปีด้วยซ้ำ
แม่

ผมอยู่นี่! เขาพยายามเรียก *อย่าเพิ่งไปนะฮะ!*

Vita mia เธอพูดซ้ำ Devi ascoltarmi

นิโคพยายามทำความเข้าใจว่าแม่พูดอะไรกันแน่ เขาเป็นคนอิตาเลียน
นะ นี่เคยเป็นภาษาแม่แต่สมองของเขาเชื่อมข่าวกับความมืดมิดนั้นซึมเข้าไป
ในกะโหลกด้วย

ในที่สุดเขาก็เข้าใจความหมาย

"ผมฟังอยู่ครับ แม่!" เขาตอบ

เขาดิ้นรนสุดตัว พยายามให้หลุดจากเงามืดที่คลุมมิดหน้าหน้า

Ascolta! เสียงนั้นร้องลั่น

ฟังสิ!

แล้วนิโคก็ร่วงลงไป

เขาร่วงตกลงสู่กองผ้าห่มอุ่นนุ่มฟู เขากลับมานอนบนเตียงที่ถ่ายแล้วเหวอ

เขาผูกคูกขึ้นนั่งและ...

แสง แสงจากโตะหัวเตียงไม้ชักเงาสีน้ำตาล โคมไฟตั้งโตะเหล็กสน
นำเกลียดสองแสงสีเหลืองไปทั่วห้องที่คุ้นตาอย่างประหลาด ม่านหนาทั้งแสง
ที่วิจวบแบน วอลเปเปอร์ลายทางสีครีมทองที่ดูเฉินๆ เหมือนลูกทรงห้องซัง
ซุบทอง

เดี๋ยวละ ไมล์ ที่นั่น...

เขาคว่ากระดาศเคลือบแข็งขึ้นมาจากโตะหัวเตียง

'โรงแรมและกาสิโนโลตัส เมนูอาหารเข้าลิฟถึงห้อง'

ไม่นานะ ไม่ ไม่ ไม่!

เขาค่อยๆ หันไปมองเตียงคิงไซส์ขนาดยักษ์นั้น นึกถึงการที่ฟูกบนเตียงนั้น
จะลั่นเอี้ยดอัดก้องๆ โหวงๆ ทุกครั้งที่เขาขยับตัว

เขาสัมผัสได้ก่อนจะเห็นเสียอีกว่าเธอนอนหลับอยู่บนเตียงข้างๆ เขา
เบี่ยงก้นที่สาวเขา ภาพตรงนี้ช่างดูสงบสุข แผ่นอกของเธอพองขึ้นนิดๆ
ทุกครั้งที่เขาใจเข้า ผมสีเข้มสยายทั่วหมอน นิโคพยายามเปิดปาก พยายาม
จะเรียกพี่ แต่เขาไม่อาจส่งเสียงอะไรออกไปได้ มีอะไรสักอย่างเผล่ออกมาจาก
ขอบผ้าห่มที่ไหล่ของเบี่ยงก้น นั่นมัน...กระบอกลูกศรหรือ นิโคกระซอกผ้าห่ม
ออกจนเห็นว่าพี่สาวเขาแต่งตัวราวกับพร้อมจะออกรบ ทั้งใส่รองเท้าบูต แจ็กเก็ต
และคันธูปแบบเต็มยศ

นี่มันไม่ใช่แล้ว เบี่ยงก้นเข้าไปเป็นพรวนแห่งอาร์เมิสหลังจากที่พวกเขา
ติดอยู่ในกาสิโนโลตัส ออกจากที่นั่นมาแล้วเธอก็ได้ตัดสินใจสาบานตน...แล้ว
ทั้งนิโคไปตลอดกาล ถ้าเพียงแต่เขาจะเตือนเธอได้ กันไม่ให้เธอเลือกทางนั้น...

ตื่นสิ! เขาพยายามตะโกน แต่ริมฝีปากของเขายังปิดแน่น เขายกมือขวา
ขึ้นมาจับปาก กลัวจนต้องไต่ป้อนไปหมด

นิโคติดตัวขึ้นจากเตียงแล้ว แทะสะดุดล้มเมื่อเขาติดอยู่กับผ้าห่มก่อนจะ
เดินยักเย้ายักยันเข้าไปสู่แสงไฟนีออนสว่างจ้าในห้องน้ำ เขายกมือขึ้นทาบ

ว่ากันว่าฟ้าหลังฝนย่อมสดใสเสมอ เมื่อวิกฤตผ่านไป ความสงบสุขย่อมมาเยือน
แต่เห็นทีหลักการนั้นจะใช้ไม่ได้กับ **'นิโค ดี แองเจโล'**
บุตรแห่งฮาเดสผู้เผชิญประสบการณ์เจ็บปวดมาชั่วชีวิต
ยิ่งดีหน่อยทีหลังๆ นี่เขามี **'วิล โซเลซ'** แฟนหนุ่มผู้เป็นดังดวงตะวัน
แถมยังส่องแสงได้เองแท้ ด้วยความเป็นบุตรแห่งอะพอลโล
กว่าแม้จะเป็นอย่างนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าชีวิตของนิโคจะราบรื่น
ฝันร้ายคอยมารบกวนจิตใจเขาที่จับทุกที เช่นเดียวกับเสียงเรียกนั้น
เสียงร้องขอความช่วยเหลือจากห้วงลึกใต้พิภพ เสียงจากการถาทร...
เสียงของ **'บ็อบ'** สหายผู้ถูกทอดทิ้งไว้ ไร้ผู้ใดเหลียวแล
นิโคเต็มใจรับภารกิจลงไปช่วยบ็อบกลับขึ้นมา วิลก็ยินดีจะไปกับเขาด้วย
กว่าคำพยากรณ์ที่ได้รับกลับบ่งชี้ว่าผลลัพธ์ของการกิจนี้อาจร้ายมากกว่าดี
เพราะนิโคจะต้องทั้ง... **'สิ่งที่มีค่าเทียบเท่ากัน'** ไว้ที่นั่น

เข้าสู่โลกจินตนาการ

กดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3308-1

9 786160 633081

ราคา 489 บาท

www.enter-books.com